

râs. Felul în care vedeai această lume – ca pe patria adevăratei și trainice fericiri – se va schimba. Așadar, câștig duhovnicesc din mai multe părți. Să știi că Dumnezeu zidește și când dăruie.

Pentru copii să nu-ți faci griji. Fă doar ce stă în puterea ta. În ce întrece puterea ta, încredințează-i Făcătorului lor și al tău. Scris este: aruncă spre Domnul grijile tale, și vei simți că este ușoară crucea ta. Au fost și sunt multe cruci grele asupra mamelor rămase văduve, îți voi descrie una deosebit de grea.

La începutul Războiului mondial, nemții l-au omorât pe un cunoscut al meu înaintea casei sale de lângă Drina, la casă au pus foc, iar pe nevastă au alungat-o de acolo, împreună cu cei șase copii mici. Au trecut de atunci doisprezece ani. Într-o zi, pe neașteptate, mi se arată în Skoplje un tânăr funcționar de la căile ferate și mi se prezintă drept fiul acelui prieten al meu care pierise. M-am bucurat mult și l-am întrebat cu frică dacă a mai rămas cineva în viață dintre ei șapte – la care el mi-a răspuns vesel: suntem

vii și sănătoși, slavă lui Dumnezeu! Doi suntem slujbași de stat, doi în comerț, sora mai mare măritată, iar cea mai mică împreună cu mama în B.

Atunci a început să îmi facă o descriere vie a chinurilor și grozăviilor îndurate. Mersul pe jos, de-a dreptul pribegie prin toată țara, de la Drina la Bitolia. Și foamete, boală, frig, închisoare, nopți petrecute în gări, prin birturi, pe lângă drumuri. Pe lângă asta, frica, necunoscutul, străinătatea, în cele din urmă însă, biruința și slava. A fost păstrat chipul, și înțelegerea, și viața, și credința. Ce să ți-o mai lungesc? Eu cred că luptele și biruințele acelei mame cu șase orfani sunt mai slăvite și mai frumoase ca ale lui Napoleon.

Și ție îți va ajuta Dumnezeu. Nu îl uita, și nu te va lăsa. Și vei birui, și vei avea parte de biruință dulce în veacul veacului. Pace ție și binecuvântare Dumnezeiască!

Sursa: Sfântul Nicolae Velimirovici, *Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi*, Vol. I, Editura Sophia, București, 2002

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu, pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru care să-i împiedice mântuirea.

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 191 / 18 decembrie 2016

ARHIEPISCOP
AVERCHIE TAUȘEV

1906 - 1976

CARE ESTE RĂUL ÎMPOTRIVA CĂRUIA TREBUIE SĂ LUPTE CREȘTINII?

Creștinii trebuie să lupte cu răul oriunde apare acesta, însă această luptă ar trebui ca, în primul rând, să fie o luptă dată în propriul suflet. Lupta cu răul ar trebui să înceapă cu sinele, și abia atunci va fi corectă, sănătoasă și rezonabilă. Cel care a luptat și a smuls răul din propriul suflet va purta mult mai ușor o luptă cu răul din sufletele oamenilor, iar răul mai mic rămâne în sufletul ostașilor lui Hristos, oricât de glorioasă ar fi această luptă. Acest important adevăr a fost dat uitării complet de către contemporanii noștri, care s-au întors de la creștinism și care cred că pot face bine umanității persecutând și necăjind pe alții pentru lucruri pe care ei le înțeleg ca fiind rele, însă care s-ar putea să nu

fie așa, în timp ce ei rămân răi în inima lor.

„*Lupta cu răul din inima mea*” este un slogan creștin fundamental și singurul principiu adevărat, fundamentul solid și puternic pe care se poate construi bunăstarea umanității. Nici persecutarea reciprocă sau opresiunea din cauza unor diverse convingeri politice, nici anihilarea sau dezicerea de cei de care sunt preocupați conducătorii de astăzi, ci distrugerea răului din propriul suflet este lucrul de care avem nevoie. Aceasta este singura cale de a evita abisul teribil al distrugerii, pe marginea căruia se află omenirea.

Toți asceții din trecut au purtat această luptă constantă, neconținută și neobosită cu răul din sufletul propriu. Ei au numit-o „*război nevăzut*” și ne-au lăsat nenumărate scrieri în care ne sunt puse înaintea felurite experiențe din această luptă. Exemple de astfel de scrieri sunt lucrările scrise de Avva Dorotei, de Sfinții Ioan Scărarul, Isaac Sirul, Efrem Sirul, Macarie Egipteanul, Varsanufie cel Mare, Ioan Proorocul, Teodor Studitul, Simeon Noul Teolog și mulți alții.

Lupta la care toți acești sfinți nevoitori îi îndeamnă pe creștini se numește „*război nevăzut*” – nevăzută de ochii omului, această luptă este una interioară, căci are loc în sufletul omului. În trecut,

principiile acestei lupte erau bine cunoscute și laicilor, celor care duc o viață seculară, lucru care nu ne miră, odată ce această luptă este obligatorie pentru cei ce poartă numele de creștini, fără excepție (de vreme ce indicații privitoare la această luptă sunt oferite în Evanghelie, o carte destinată fiecăruia dintre creștini).

Încă de la începuturile apostaziei, a epocii așa-numite umanism, s-a dezvoltat o diviziune puternică între lumea clericală și cea laică. Laicii au început să se considere într-o mare măsură liberi de nenumărate obligații pe care le aveau în calitate de creștini și membri ai Bisericii. Aceștia subliniază tot mai mult faptul că sunt „*oameni laici*” și că îndeplinirea regulilor, obligațiilor și tradițiilor bisericești nu sunt obligatorii pentru ei, ci numai pentru clerici și pentru monahi, în special. „Nu suntem nici monahi, nici clerici”, au început să spună oamenii care se consideră creștini. „Nu ne puteți cere asta: toate astea țin de treaba monahilor și a preoților. Pentru noi nu sunt obligatorii”.

Astfel apare o atitudine disprețuitoare față de mersul la slujbele bisericii, rugăciunea personală, post, cinstirea zilelor de sărbătoare, sfințenia căsătoriei, curăția vieții din afara căsătoriei. Desfrâul moral și religios a crescut și s-a înmulțit până când, în cele din

urmă, am ajuns la un ateism fățș și chiar la o luptă deschisă cu Dumnezeu, iar credința tinde să fie văzută drept ceva care împiedică omul și îl privează de libertatea de a se antrena în patimile și înclinațiile sale josnice și spurcate. Este evident că nu se poate pune problema dacă majoritatea oamenilor laici contemporani înțeleg conceptul de război nevăzut. „*Războiul văzut*” a luat locul „*războiului nevăzut*” din viața omului modern. Acest război vizibil este o luptă continuă, una de ambele părți, ce are loc sub denumirea superficială de „*luptă pentru supraviețuire*” și care se pare că se află la baza existenței umane din vremea noastră. Iar lupta cu răul dusă de oamenii moderni nu este una prea de succes, deoarece ei nu se luptă atât de mult cu răul, pe cât se luptă cu ceilalți oameni, cultivând în același timp răul din sufletele lor. Într-adevăr, deosebirea dintre bine și rău din lumea contemporană, îndepărtată de Dumnezeu, a devenit confuză: răul este considerat bine și invers. Cu o asemenea înțelegere a binelui și a răului, lupta corectă și eficientă cu răul a devenit și mai dificilă.

Însă cel mai important este, repet, faptul că adevărul fundamental este uitat: numai cel care s-a luptat cu răul din propria inimă poate duce o luptă împotriva răului în general, și astfel lupta cu

răul trebuie să înceapă în inima noastră, prin războiul nevăzut.

Sursa: Arhiepiscop Averchie Taușev, *Nevoința pentru virtute. Asceza într-o societate modernă secularizată*, Editura Doxologia, Iași, 2016

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

1880-1956

ÎMBĂRBĂTEAZĂ-TE!
NU TE TEME!

Te mănhești pentru soțul mort. Îți faci griji pentru copii. Plângi zi și noapte, în sufletul tău e tulburare și întuneric, înaintea ochilor – ceață și necunoscut. Îmbărbătează-te! Nu te teme! Spune-ți: Bărbatul meu era în primul rând al lui Dumnezeu, și apoi al meu; și copiii mei sunt în primul rând ai lui Dumnezeu, și apoi ai mei.

Dacă grădinarul iscusit smulge o floare, să știi că așa trebuia să facă. El știe pricinile pentru care a făcut asta. Iar una dintre pricini este și aceea ca florile din jur să propășească mai bine.

Gândurile tale se vor înălța de la pământesc la ceresc. Sufletul ți se va lipi mai tare de Dumnezeu. Duhul îți va triumfa asupra trupului. Moartea nu-ți va mai fi înfricoșătoare. Deșertăciunea dinainte ți se va părea vrednică de